

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdlila a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: Z. S.**, zastoupen JUDr. Zdeňkou Chaloupkovou, advokátkou, se sídlem Rohelova 2596, Mělník, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 10. 2004, č. j. 59 Az 57/2004 - 26,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené advokátce JUDr. Zdeňce Chaloupkové **se** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 2. 2004, č. j. OAM - 524/VL - 10 - 03 - 2004 byla žalobcova (dále jen „stěžovatel“) žádost o azyl zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že stěžovatel si svou žádostí o azyl chtěl legalizovat pobyt v České republice a vyhnout se možným potížím s věřitelem, kterému dluží částku, již není na Ukrajině schopen splatit. Jeho problémy ve vlasti nebyly způsobeny žádným z důvodů taxativně vyjmenovaných v § 12 zákona o azylu, a proto byly naplněny předpoklady pro zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel v zákonné lhůtě žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, v níž pouze uvedl, že žádost o azyl podal, jelikož jeho život a život jeho rodiny je na Ukrajině ohrožen. Proto byl porušen § 12 zákona o azylu.

Rozsudkem tohoto soudu blíže označeným v záhlaví, byla žaloba stěžovatele zamítnuta. V odůvodnění krajský soud uvedl, že skutková zjištění, z nichž vycházelo rozhodnutí žalovaného, byla dostatečná a závěry vyjádřené v napadeném rozhodnutí jsou v souladu se zákonem. Poukázal dále na skutečnost, že stěžovatel v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu.

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení rozsudku krajského soudu, zároveň požaduje ustanovení tlumočníka do ruského jazyka, osvobození od soudních poplatků a ustanovení právního zástupce. Dále uvádí, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci, důkazy, které si pro rozhodnutí opatřil, nebyly úplné a rozhodnutí nevyplývá ze zjištěných podkladů. V zemi původu se stěžovatel cítí být ohrožen na životě ze strany věřitelů, přičemž se nemá kam obrátit o pomoc, neboť stát takové poměry trpí a podporuje je. Dovolává se článku 53 Příručky postupů a kritérií pro určování právního postavení uprchlíků, v němž je uvedeno: Může se stát, že žadatel o azyl byl podroben různým opatřením, která sama o sobě ještě nepředstavují pronásledování, ale jsou v některých případech spojena s dalšími zápornými faktory a těchto situací mohou různé uplatňující se aspekty ve svém součtu vyvolat určitý efekt, který může logicky opravňovat k tvrzení o opodstatněnosti pronásledování na kumulativním základě. Dále upozorňuje na článek 43 příručky, podle kterého se obavy z pronásledování nemusejí nutně zakládat na vlastních osobních zkušenostech žadatele. Zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření k obsahu kasační stížnosti popírá její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy a plně odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněné ve správním řízení. Z výše uvedených důvodů navrhuje žalovaný zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání jejího odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z obsahu podání lze dovodit, že stěžovatel namítá kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s., kasační stížnost je tedy s výjimkou níže uvedenou přípustná.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost je podána včas a že je přípustná, přezkoumal napadený rozsudek vázán rozsahem i důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelovo tvrzení, že rozhodnutí žalovaného nevyplývá ze shromážděných podkladů a že mu měl být udělen azyl, lze podřadit pod důvod kasační stížnosti obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., který spočívá v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky může přitom spočívat v aplikaci

nesprávného ustanovení právního předpisu na daný skutkový stav nebo sice v aplikaci správného ustanovení právního předpisu, avšak nesprávně interpretovaného.

Nejvyšší správní soud proto přezkoumal závěry krajského soudu ohledně posouzení skutečnosti, zda byla stěžovatelova žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná správně a v souladu se zákonem. Podle § 16 odst. 1 písm. g) bude žádost o azyl zamítnuta jako zjevně nedůvodná, pokud žadatel neuvádí žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že by mohl být ve své vlasti vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu (tj. z důvodů jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů). Pronásledováním je přitom ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu třeba rozumět ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady v zemi stěžovatelova původu nebo pokud tato země není schopna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Potíže, jimž se stěžovatel vycestováním z vlasti vyhýbá, tj. obavy z důsledků nemožnosti splatit dluh, nejsou okolnostmi svědčícími o tom, že by mohl být ve své vlasti pronásledován ve smyslu zákona o azylu a nejsou ani jevem státní mocí přímo vyvolaným, tajně podporovaným, státními orgány vědomě trpěným či státní mocí záměrně nedostatečně potlačovaným. Ze stěžovatelových vyjádření učiněných v průběhu řízení před žalovaným nevyplývaly skutečnosti, podle nichž by se v jeho případě jednalo o bytí i jen náznak potíží majících svůj původ v azylově relevantních důvodech, nelze proto konstatovat, že by takový závěr krajského soudu byl nepodložený. Pokud stěžovatel opakovaně zmiňoval, že život jeho i jeho rodiny je na Ukrajině ohrožen, pak je přinejmenším pochybné, že ve své vlasti celou rodinu zanechal a odcestoval sám. Z jeho výpovědi nevyplývají ani žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo na místě uvažovat o opodstatněné obavě z pronásledování na kumulativním základě.

Krajský soud v Ostravě tak aplikoval správnou právní normu, kterou správně po právní stránce vyhodnotil. Nejvyšší správní soud proto pochybení krajského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) neshledal.

Stěžovatelovy námitky ohledně porušení správního řádu žalovaným v řízení o udělení azylu lze podřadit pod důvody kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Aby však mohla být tato námitka přípustně namítána a aby tak Nejvyšší správní soud mohl přistoupit k posouzení její důvodnosti, musel by stěžovatel namítat nyní tutéž vadu řízení před žalovaným, jakou již namítal v řízení před krajským soudem. Pokud by ji namítal nově až nyní v řízení o kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud by se jí podle § 103 odst. 1 písm. b) a § 104 odst. 4 s. ř. s. nemohl zabývat. Předpokladem přípustnosti námitky vůči postupu žalovaného ve správním řízení, nyní v řízení o kasační stížnosti, je tedy uplatnění takové vady správního řízení již v řízení před krajským soudem ve formě žalobního bodu. Žalobní body musí podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. obsahovat jak skutkové, tak i právní důvody, pro které stěžovatel považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné nebo za nicotné. Námitka procesních pochybení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., není

ani v náznaku obsažena v žalobě ke Krajskému soudu v Ostravě. Proto ohledně této námitky Nejvyšší správní soud uzavírá, že se opírá o jiný důvod, než který byl uplatněn v řízení před krajským soudem, ač v předcházejícím soudním řízení uplatněn být mohl, a Nejvyšší správní soud se jí tak podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nemůže zabývat. V této části tedy Nejvyšší správní soud shledává kasační stížnost nepřipustnou.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odměna ustanovené zástupkyni stěžovatele nebyla přiznána, jelikož Nejvyšší správní soud z obsahu spisu nezjistil žádný úkon právní služby, který by v řízení učinila, a ani sama zástupkyně přes výzvu soudu provedené úkony nespecifikovala.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejdou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu